



ÚNOR 2018

ŘÍMSKOKATOLICKÁ
FARNOST SUŠICE

Ať tento oltářní kámen je pro nás znamením Krista, z jehož probodeného boku vytryskla krev a voda, pramen a počátek svátostí církve. Ať je stolem prostřeným k hostině, k níž máme zasednout spolu s Kristem, kde ti můžeme svěřit své starosti a posilnit se na další cestu.

Ať je místem důvěrného spojení s tebou, místem radosti a pokoje, aby ti, kteří se zde budou sytit tělem a krví tvého Syna, byli naplněni jeho Duchem a stále rostli ve tvé lásce.

Ať je středem, ke kterému směřují naše chvály a díky, dokud s jásotem nevejdeme do věčného domova, kde ti budeme přinášet oběť ustavičné chvály s Kristem, naším veleknězem a živým oltářem. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.



Ještě jednou bych se rád vrátil ke slavnosti posvěcení oltáře. Společně můžeme rozjímat nad modlitbou zasvěcení oltáře. Najdeme v ní jedinečnou hloubku a krásu. Zároveň ji můžeme vnímat jako pastorační program pro celou naši farnost. Směr, kterým se můžeme společně vydat dál...

Samozřejmě chtěl bych také poděkovat všem, kteří se zapojili do realizace toho projektu – modlitbou, prací nebo finančním příspěvkem.

Jsem velmi rád, že se nám společně podařilo uskutečnit tak krásné dílo. Pevně věřím, že oltář bude dlouhá léta sloužit dalším generacím sušických farníků a pomůže nám ještě více objevit krásu liturgie.

P. Marek Donnerstag

KOMUNITA CENACOLO (VEČEŘADLO)



Je křesťanské sdružení, které přijímá zbloudilé mladé lidi, nespokojené, zoufalé a bouřící se, tedy všechny, kteří chtějí opět najít sami sebe, najít radost a smysl života. Komunita Cenacolo je křesťanská, ale být věřícím není podmínkou ke vstupu. Komunita je uznána církví jako Mezinárodní sdružení věřících papežského práva. Cílem komunity je skrze obnovu rodiny vrátit mladé k správnému životu, „vrátit jim radost a úsměv“.

Komunita se zrodila v roce 1983 díky podnětu italské řeholní sestry Elviry Petrozzi, která chtěla darovat svůj život Božím záměrům, především ve službě narkomanům, ale i všem bezradným mladým lidem. V současnosti má komunita více než 60 domů, které se nacházejí v mnoha zemích světa. Pobyt mladého člověka v komunitě je bezplatný.

V České republice zatím dům komunity Cenacolo není. Rodiny a přátelé se scházejí jednou za měsíc v kostele sv. Tomáše – v kapli svaté Barbory na Malostranském náměstí v Praze.

Život v komunitě je dost náročný. Zejména pro ty, kteří předtím nechápali pravý smysl života nebo se stali otroky závislostí návykových látek nebo jiných závislostí. Nefunkční rodina nebo špatné vztahy v ní jsou pravým kořenem následných problémů mladých.

Mnoho závislých mladých lidí, ať už jsou doma nebo na ulici, si neumějí pomoci. Jejich tragédií ještě zvyšují neinformovaní a stydlí rodiče. Tisíce lidí mají v rodině někoho závislého, který má problémy. Následky mohou být nedozírné: smrt závislého člověka, rozbitá rodina, utrpení dalších dětí.

Z myšlenek Komunity Cenacolo, která vede k životu z víry:

- Jedině v Ježíši Kristu nachází člověk v plnosti sebe samého, a nikdo kromě Toho, kdo člověka stvořil, Bůh Otec, nemůže obnovit srdce, které je zraněné hříšným životem.

- Problém drogové závislosti má své kořeny v rodině a jen rodina může problém zastavit.

- Každodenní život Komunity Cenacolo je postaven na třech základních pilířích: modlitbě, práci, přátelství.

- Komunita není léčebný ústav, ale škola života.

Více informací se dozvíte na:

www.cenacolo.sk / nutno kliknout na holičici /;

www.komunitacenacolo.cz;

www.comunitacenacolo.it

br. Kryštof

MODLITBY ZA ZÁVISLÉ



V neděli 28. ledna, od 16:30, byla v refektáři kláštera představena Komunita Cenacolo, která se zaměřuje na pomoc především mladým lidem spoutaným závislostmi - např. na drogách, alkoholu, gamblerství, anorexii, bulimii, pornografii, virtuální realitě, sebepoškozování apod.

Od posledního lednového pondělí za-

čnou od 18 do 19 hodin v klášterním kostele pravidelné pondělní modlitby za závislé (růženec a adorace), vedené v duchu zmíněné komunity. Srdečně zve nejen ty, kdo mají problémy, ale i jejich rodiny a ty, kteří chtějí pomoci závislým lidem silou společné modlitby, Komunita Cenacolo.

br. Kryštof

Se začátkem postní doby jsem si říkal, proč jsme zvyklí přát si požehnané prožití svátků vánočních a velikonočních a proč si tak málo přejeme také požehnané prožití postní doby?

K zamyšlení mě přivedlo i to, že jsem nedávno prožil několik setkání, při kterých jsem se svými přáteli mluvil o době postní. Uvědomil jsem si, že my, kteří jsme vyrostli v tradičním katolickém prostředí, mnoho věcí ohledně postu prostě neřešíme, protože jsme je přijali tak, jak jsou, a tím se možná o mnohé šidíme. A tak mě moji přátelé přivedli k zamyšlení, proč tu vlastně postní doba je a jaký má význam.

Musel jsem uznat, že symbolika sypání popele na hlavu, kterou postní doba začíná, je v 21. století opravdu těžko pochopitelná a potřebuje vysvětlení. K pochopení nám mohou pomoci věty, které se při udělování popelce nad věřícími vyslovují: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“ (srov. Gen 3,19) anebo „Čiňte pokání a věřte evangelium“ (srov. Mk 1,15).

Světlem může být i modlitba, kterou se kněz modlí nad popelem před udělením popelce: „Požehnej tento popel, který si dáváme sypat na hlavu na znamení, že jsme hříšníci a chceme konat pokání.“ Nic z toho není samozřejmostí. Symbol může být zastaralý, ale připomenutí toho, že bez Krista a bez obrácení se je náš život bezvýchodný, je velmi prospěšné a nutné i v dnešní době.

Všichni věřící v Krista se asi shodneme na tom, že smyslem našeho života je co nejvíce se připodobnit Kristu samotnému. Proto nám církev v jednotlivých obdobích roku předkládá ke slavení různá tajemství Ježíšova života. I když si Ježíš pravděpodobně na hlavu popel nespál, prožil veden Duchem svatým v poušti 40 dní trvajících těžký duchovní zápas spojený s postem. Od samého začátku svého pozemského života šel Ježíš cestou solidarity s námi. To kvůli nám se nechal pokřtít



v řece Jordánu a stejně tak kvůli nám a za nás odešel do pouště, aby se nám co nejvíce přiblížil, prožil naše pokušení a mohl nás zachránit.

Podstatou našeho pokušení je již od Adama to, že člověk chtěl vlastnit život a tím nepotřebovat Boha, místo toho, aby si nechal život darovat, a spolu s ním i vše ostatní. Člověk chtěl být jako Bůh - a tím si ze života sobě i druhým udělal peklo. Ježíš, sám roven Otci, chtěl vše prožívat v závislosti na Otci, v synovské důvěře. Těm, kteří se s ním spojí, otevřel cestu k tomu, aby v sobě samých znovuobjevili svou nejhlubší identitu dětí Božích. 40 dní doby postní je tedy pro nás velkou příležitostí k návratu do postoje dětí Božích, je to šance opět se naučit přijímat vše z Božích rukou jako dar. Je to cesta k vnitřní svobodě a skutečnému štěstí. Není jistě tím nejdůležitějším to, že si člověk v této době něco odřekne, ale může se takto stát vnímavějším pro to, co dává Bůh.

Nespoléhejme při tom všem ale jen na svoje síly. Ani Ježíš na poušti svůj duchovní boj nebojoval sám, ale nechal se vést Duchem svatým. Přeji nám všem, abychom nenechali tento čas milosti projít mezi prsty, nespolehali na své síly, ale prosili o ducha pravého pokání. Abychom se naučili více zříkat všech pokušení, která se nás snaží odvést od synovské závislosti na Bohu. Jen tak budeme moci o Velikonocích zažít nelíčenou radost z Božího daru nového života.

P. Vojtěch Kodet

„Stále jsi s námi, Ty sluncem oděná...“
F.D.Merth

Vánoce 2017 přinesly Strašínu na Šumavě pozoruhodnou kulturní a duchovní událost. Na hlavní oltář místního farního a poutního kostela se vrátila dlouho postrádaná středověká socha Panny Marie s Ježíškem, která tu byla zcizena neznámým pachatelem už před 27 lety. Nejedná se ovšem o originál, který je bohužel stále nezvěstný, ale o pečlivě zhotovenou rekonstrukci - repliku, kterou podle několika dochovaných fotografií a další dokumentace tvořili od jara 2017 specializovaní odborníci. Tato náročná akce se mohla uskutečnit především díky velkorysému sponzorskému příspěvku anonymní donátorky z řad místních farníků. Ztrátu Strašínské Madony si Šumavané ale i četní hosté uvědomovali velmi naléhavě a s bolestí v srdci. Vždyť se jednalo nejen o významnou uměleckou památku, ale především o hlavní sakrální předmět známé mariánské svatyně, který v běhu staletí přitahoval tradičně zájem celých generací početných zbožných poutníků z blízka i daleka. Postupem času se tak milostná socha Madony ve Strašíně stala jakýmsi paládiem – mystickým ochranným symbolem celého pošumavského kraje.

Dřevěnou sochu Madony strašínského kostela věnoval koncem 15.století místní patronátní pán, jeden z nejmocnějších a nejbohatších českých velmožů té doby, držitel hradů Švihova a Rábí, králův rádce a nejvyšší sudí Království českého, mimořádně vzdělaný Půta Švihovský. Tato madona, skvělé dílo pozdní gotiky, výmluvně dokládala vyříbený a vybraný vkus urozeného dárce. V případě Strašínské Madony se jedná o takzvanou Assumptu, zobrazení Nanebevzaté Panny Marie jako Královny nebes s žezlem v pravé ruce a s dítětem v náručí, stojící na půlměsíci obráceném dolů. Ikonografie sochy zde vychází ze středověkých interpretací Zjevení sv. Jana, které líčí Pannu

Marii jako „Ženu oděnou sluncem, s měsícem pod nohama.“

Rekonstrukce plastiky, která je bez korunky vysoká 110 cm, byla svěřena uměleckým restaurátorům – akademické sochařce Lence Kortánkové a akademickému sochaři Rastislavu Jackovi, kteří s podobnými aktivitami mají již řadu zkušeností. Zprvu oba tito umělci ve svém ateliéru ve Vysokém Chlumci vytvořili hliněný model v poměru 1 : 1, který se prů-



běžně konzultoval a korigoval podle připomínek historiků umění, předních znalců středověkého umění, zejména univ. prof. Jana Royta, Dr.Petera Kováče. Právě tato část citlivého hledání podoby a tvarů naší ztracené Madony byla v tom tvůrčím procesu nejnáročnější. Ohromný přínos znamenalo příspěví doktora Kováče, který ve svém archivu dodatečně, již v průběhu prací, pohotově dohledal sérii unikátních dokumentárních fotek

Strašinské Madony, které on sám kdysi ještě jako student – středoškolák před 44 lety vytvořil pro svou samizdatovou práci o gotice v Pošumaví. Snímky mohly tenkrát vzniknout díky nevšednímu pochopení a trpělivosti místního duchovního správce P. Františka Mertha. Z dokončeného hliněného modelu byl pak proveden odlitek ze speciální hmoty, zvané acrystal. Odlitek se dále povrchově upravoval a nakonec opatřil křídovým povrchem pro nanesení barevné polychromie a zlacení, které provedly restaurátorky Klára Kolářová a Dunja Števanovič v jejich ateliéru v Praze na základě konzultací s docentkou

Michaelou Ottovou.

Rekonstruovaná Strašinská Madona se do poutního a farního kostela Narození Panny Marie ve Strašíně vrátila o svátcích Narození Páně 2017. Za velké účasti věřících a ostatní veřejnosti tuto staronovou milostnou sochu slavnostně požehnali – posvětili Mons. P. Adolf Pintříř a místní duchovní správce P. Petr Koutský při mši svaté o druhém svátku – na svatého Štěpána 26. prosince. Socha pak zaujala své původní místo ve středu hlavního oltáře.

*PhDr. Vladimír Horpeniak,
Muzeum Šumavy Kašperské Hory*

KAPLE SV. JÁCHYMA

V Kašperských Horách je polarita dvou velkých kostelů spojených téměř přímou komunikací, vedenou ve směru „zlatonosných žil“, cca východ-západ, dlouhou asi 1,5 km. Cesta směřující z města ke hřbitovu měla v minulosti zvláštní význam. Podél této cesty vzniklo pět kaplí. Ta šestá je přímo na hřbitově, kaple sv. Anny.

První z těchto kaplí je kaplička sv. Jáchyma-Boží muka. Tato masivní „kapličková“ Boží muka se nachází ve Smetanově ulici, na zahradě domu č.p. 337. Je vyzděna z kamene, krytá prejzy, vysoký hranolový sokl je od tabernáklu krytého sedlovou stříškou oddělen jednoduchou římsou z přitesaného kamene. Vlastní otvor je zaklenut lomeným obloukem. V něm je deskový obraz na dřevěné desce segmentového tvaru s figurálním výjevem. Jedná se patrně o obraz umístěný zde v roce 1860 při opravě kaple. Obraz znázorňuje zasnoubení sv. Jáchyma se sv. Annou.

Jsou tři verze vzniku této kapličky-Božích muk: Za prvé jde o gotickou památku ze 14. - 15. století, za druhé jde o stavbičku ze 16. století a poslední, třetí verze je ta, že jde o kapli z 18. století...

Podle farní kroniky byla kaple opravena z prostředků a péčí města Kašperské Hory v roce 1860, jak již výše zmiňováno. Dnes se o kapli starají majitelé domu a pozemku, na kterém kaple-Boží muka stojí.

Václav Pikeš



PŮST CHLAPŮ

*Postní doba je zvláštní výzvou
k revizi a proměně života.*

kostel sv. Václava v Sušici

04:45 - 08:00

téma: **identita muže**

mše svatá s ranními chválami
promluva, zamyšlení
snídaně a společenství



KAŽDOU POSTNÍ SOBOTU

POUZE PRO MUŽE

17. února, 24. února, 3. března, 10. března, 17. března, 24. března

CHYSTÁ SE

• • •

- St 14. 2.** **Popeleční středa** - začátek postní doby s udílením popelce v kostele sv. Václava při mši svaté v 18.00.
- So 24. 2.** **12 hodin v klášteře**; duchovní obnova pro starší děti z hodin náboženství v klášteře kapucínů ve spolupráci s farností.
- Po 26. 2.** **Sít' pro Boha**; Všechny opět srdečně zveme na setkání Sítě pro Boha do nově otevřeného P R O S T O R u Obl. charity Sušice. Únorové setkání 26.2. je na **téma Žít, milovat, hrát.**
- Pá 23. 3.** **Křížová cesta** pro rodiče s dětmi na Andělíček. Sraz na začátku u řeky v 16.45 hod.
- So 9. 6.** **Diecézní pouť** v Sušici

Vydává Římskokatolická farnost Sušice, Bašta 54, 342 01 Sušice

tel.: 376 523 368, e-mail: info@farnostsusice.cz

č. ú.: 821 360 329 / 0800

<http://www.farnostsusice.cz>

redaktor: Aleš Jahoda, sazba: Tomáš Jahoda

e-mail: farnilist@farnostsusice.cz

Farní list č. 14 / 2018 (158), vyšel dne 4. 2. 2018.

Uzávěrka dalšího čísla je ve čtvrtek 23. 2. 2018.